

Sygn. akt II PZ 22/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. C.  
przeciwko Domowi Dziecka [...]  
o przywrócenie do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 lutego 2016 r.,  
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 5 sierpnia 2015 r.,

**oddala zażalenie.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. Wydział Pracy postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2015 r. odrzucił skargę kasacyjną powódki A. C. od wyroku tego Sądu z dnia 24 marca 2015 r., argumentując, że skarżąca ani jej pełnomocnik nie wystąpili w terminie tygodniowym z art. 387 § 3 k.p.c. o sporządzenie uzasadnienia oraz doręczenie zaskarżonego wyroku wraz z uzasadnieniem, co stanowiło niezbędny kwalifikowany warunek dopuszczalnego zaskarżenia wyroku skargą kasacyjną.

W zażaleniu pełnomocnik powódki zarzucił naruszenie art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c. wskutek uznania, że termin z tego przepisu nie rozpoczął biegu, pomimo tego, że pełnomocnik powódki sformułował wniosek o doręczenie odpisu wyroku Sądu drugiej instancji, który to Sąd był zobowiązany do sporządzenia uzasadnienia z

urzędu, a następnie po wniesieniu pisma z 8 maja 2015 r. „uzupełniającego” wniosek z 27 marca 2015 r., doręczono pełnomocnikowi powódki odpis przedmiotowego wyroku wraz z uzasadnieniem, co „zainicjowało rozpoczęcie biegu terminu określonego w art. 398(5) § 1 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się bezpodstawne i nieusprawiedliwione. Zgodnie z art. 394<sup>4</sup> § 1 i 3 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną. Podstawą odrzucenia skargi kasacyjnej było ustalenie, że pełnomocnik skarżącego nie zażądał w terminie tygodniowym sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, a jedynie doręczenia wyroku. Istotna w tej kwestii jest interpretacja art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c., zgodnie z którym skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. W spornym zakresie funkcjonuje utrwalone stanowisko judykatury Sądu Najwyższego, zgodnie z którym dyspozycje art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c. należy rozumieć w ten sposób, że dwumiesięczny termin liczy się od prawidłowego doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem, tj. zgodnego z wymaganiami przewidzianymi w art. 387 § 3 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 kwietnia 2013 r., II CSK 584/12, LEX nr 1331268; 8 listopada 2013 r., II UZ 58/13, LEX nr 1396624 lub 4 czerwca 2014 r., III CZ 4/14, LEX nr 1476957). Z tych judykatów wynika, że tylko wtedy, gdy strona w terminie tygodniowym zażądała doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem, można mówić o spełnieniu wstępnych wymagań i możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. Natomiast, gdy z żądaniem doręczenia także uzasadnienia wyroku strona skarżąca nie wystąpiła lub też wystąpiła z takim wnioskiem z przekroczeniem tygodniowego terminu do zgłoszenia żądania doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem, to przewidziany w art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c. dwumiesięczny termin nie rozpoczyna biegu, a w konsekwencji niedopuszczalne jest wniesienie skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 1999 r., II CZ 23/99, OSNC 1999 nr 11, poz. 195).

Pełnomocnik skarżącego w uzasadnieniu przedmiotowego zażalenia nie polemizował z utrwaloną judykaturą Sądu Najwyższego, bezzasadnie utrzymując, że omyłkowo pominął sformułowanie „wraz z uzasadnieniem” we wniosku z dnia 27 marca 2015 r. o doręczenie kontestowanego wyroku. To, że wyroki sądu drugiej instancji podlegają uzasadnieniu z urzędu (art. 387 § 1 k.p.c.) nie oznacza, że podlegają one doręczeniu z urzędu wraz ze sporządzanymi z urzędu uzasadnieniami, ponieważ orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się tylko tej stronie, która w terminie tygodniowym zgłosiła wniosek o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem (art. 387 § 3 k.p.c.), a nie doręczenia samego wyroku. Oznacza to, jeżeli strona złożyła tylko wniosek o doręczenie samego wyroku, to - zwłaszcza wtedy gdy była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego - wykluczone jest uznanie, że złożyła wniosek o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, o które nie zabiegała, skoro nie wnioskowała o doręczenie także uzasadnienia zażądanego wyroku. W konsekwencji nawet faktyczne doręczenia stronie przez Sąd drugiej instancji wyroku wraz z uzasadnieniem nie otwiera biegu terminu kasacyjnego zaskarżenia, o którym mowa w art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c., który uzależnia dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę od doręczenia jej orzeczenia wraz z uzasadnieniem, o co pełnomocnik skarżącej nie zabiegał we wniosku o doręczenie wyroku. Ponadto przepisy procedury cywilnej nie przewidują trybu sprostowania „omyłki” profesjonalnego pełnomocnika procesowego, która nie tylko nie była „oczywista”, lecz wynikała z jego braku profesjonalizmu w reprezentowaniu mocodawczyni (powódki). Należy podkreślić, że kwalifikowane rygory i wymagania dopuszczalności kasacyjnego zaskarżenia nie mogą być „łagodniejsze” od warunków apelacyjnego zaskarżenia, które wymagają złożenia wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. W konsekwencji Sąd drugiej instancji prawidłowo odrzucił wniesioną skargę jako „z innych przyczyn niedopuszczalną” w rozumieniu art. 398<sup>6</sup> § 2 *in fine* k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.

kc